

Владица Рагојевић

ЧОВЕК НА КИШИ

Човек на киши је леп.
Гологлав, док иде узбрдо по најјачем пљуску.
Не зна се где му је кућа.
Не изгледа као да га неко тамо чека.
Под нејаким уличном расветом, не жури му се.
Нити је насмејан нити плаче.
У рукама нема ничега.
Не треба га разумети, нити се питати шта осећа,
Да ли му је хладно и где је његова мисао.
Али, гледан из кабине аута, уз добру музику с радија,
Он је леп као лет јастреба над житом, као скок делфина,
Као светло с оне стране свакодневног ништавила.

РЕЧ МОЖЕ ДА СЛОМИ ЗИД

Реч може да сломи зид.
У то сам се уверио у 11.57 часова пре неколико дана,
Иако су опека и малтер били најбољег квалитета.

Слама и онај лед што се преко њега може ходати.
Чуо сам и такву, реску као плач новорођенчета,
Звук светла у потпуном мраку.

Од ње пуцају неиспијене чаше и стакла на зградама;
Чини да јегуље хрле ка мору,
А дан добија боју и смисао из својих рушевина.

Она ломи ножеве, куршуми нестају у даљини,
Градови се сљубљују у блеску тектонских кретања.

Њена мета је спој једне бескрајне линије
И кружнице без средишта.

ПИСМО ЈЕДНЕ МЛАДЕ ЖЕНЕ С ДАЛЕКОГ СЕВЕРА

Недавно добих писмо с далеког севера.
Једна млада жена писала ми је о томе
Како жели да је упознам с човеком који је недавно,
У мојој песми коју је прочитала на друштвеној мрежи,
Гологлав пркосио пљуску пењући се узбрдо.

Тај човек заиста постоји, али мој пролазак аутом поред њега
Био је тек повод за писање.
Не питајући се о природи њене жеље,
Обећах јој да ћу их у песми спојити вечном љубављу,
Али сувише непромишљено, како то често, на своју несрећу, урадим.

Не могу се, колико год покушавао, сетити његовог лица.
Иза замагљеног стакла личио је на духа.
Њу, опет, познајем тек из оних неколико написаних редова.

Да ли би јој био леп? А она њему? Да ли би издржао њене промене расположења?
Да ли деле сличне мисли? Да ли, обоје, још увек пате за бившим партнерима?
Колико би им било занимљиво у кревету? Да ли би му често спремала омиљено јело?
Да ли тај човек зарађује довољно? Хоће ли њихова љубав копнити када им се
роди дете?

Читају ли сличне књиге или је довољно да у машти допустим да привлачност
Уради своје, а речи се устроје тако да у овим редовима не остане
Питање о томе шта се даље догодило?

Због чега ме гризе савест, иако сам већ урадио и превише да их зближим?
Да ли је, макар у времену и простору песме,
Заиста све вечно и могуће?

Жудим за њиховим сусретом и бојим га се.
Ма колико у сваком смислу били далеко,
Прејако осећам да ће се веома брзо срести.
Уколико их видим заједно, покушаћу да никада више не помислим на то.